

גמ"ר 875/05/15 - מדינת ישראל נגד נחמיה זינר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
גמ"ר 875-05-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ'
זינר

בפני
בעניין: כבוד השופט דן סעדון
מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז ת"א
(פלילי)

המאשימה

נגד

נחמיה זינר- ע"י עו"ד דוויק וברנט

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 יחד עם סעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה [נ"ח] תשכ"א - 1961.

העובדות

1. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 5.2.15 שעה 07.17 לערך נהג הנאשם אוטובוס ברחוב לה גרדיה ת"א ממזרח למערב. הדרך היא דרך עירונית בה מותרת מהירות עד 50 קמ"ש ובכיוון נסיעת הנאשם 2 נתיבי נסיעה. סמוך לבית 58 מסומן מעבר חצייה להולכי רגל (תמרור 811) ומעליו מוצבים תמרור 306 ("תן זכות קדימה להולכי רגל") ורמזור 707 מהבהב הנראים היטב ממרחק 140 מ'. בשלב מסוים, עבר הנאשם לנתיב השמאלי מבין 2 נתיבי הנסיעה. אותה עת חצה את הכביש על מעבר החצייה האמור מר נחמן אריאב, יליד 1926 (להלן: "המנוח") מימין לשמאל כיוון תנועת הנאשם כאשר הוא נעזר במקל הליכה. הנאשם קרב למעבר החצייה בנסיעה רצופה תוך האצה עד למהירות של 58 קמ"ש. משהבחין הנאשם במנוח החוצה את הכביש - בלם בלימת חרום ופגע במנוח עם רכבו לאחר שהאחרון הספיק לחצות מרחק של 3.5 מ' על מעבר החצייה. כתוצאה מהתאונה הובהל המנוח לבית החולים אך נפטר מפצעיו. עובר לתאונה שררו תנאי מזג אוויר נוחים, יום בהיר וראות טובה וכביש יבש, תקין וישר.

2. נוכח האמור יוחסה לנאשם רשלנות שהתבטאה, בין היתר, בכך שנהג במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך ולא שם ליבו למתרחש בדרך. עוד יוחסה לנאשם רשלנות בכך שלא האט בעת שהתקרב למעבר החצייה, חירף היכרות

מוקדמת את המקום וחרף קיומם של תמרורים המתריעים על התקרבות למעבר החצייה.

הסדר הטיעון

3. הנאשם כפר במיוחס לו ובתיק נשמעה פרשת התביעה במלואה. לאחר תום פרשת התביעה הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות כתב האישום והצדדים יטענו במשותף ל- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, פיצוי למשפחת המנוח, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופסילה בפועל. לעניין הפסילה סוכם כי המאשימה תגביל עצמה ל- 5 שנות פסילה בעוד שההגנה חופשית בטיעוניה לעניין זה.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה מציינת כי בגדר שיקוליה הביאה בחשבון את הצורך להטיל ענישה משמעותית שתשקף את הפגיעה בערך קדושת החיים, את העובדה שהתאונה אירעה על מעבר חצייה שהינו "מבצרו" של הולך הרגל והעובדה שהנאשם נהג לא אחת בדרך האמורה. מאידך שקלה המאשימה את נטילת האחריות מצד הנאשם, את מהירות נסיעתו הסבירה ואת העובדה - שעלתה במסגרת ראיות התביעה - כי המנוח לא חצה את הכביש באופן זהיר. המאשימה טוענת כי בהסכימה לענישה של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות הלכה היא כברת דרך לקראת הנאשם וכי ראוי לאזן הקלה זו כנגד החמרה ברכיב פסילת הרישיון ולהעמידו על 5 שנים.

5. ב"כ הנאשם טוען כי יש לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו ונטילת האחריות כמו גם את רשלנותו התורמת של המנוח בעת חציית הכביש. עוד יש לזקוף לזכות הנאשם את עברו התעבורתי שהתיישן ואת העובדה שרוב הרשעותיו היו טכניות. ההגנה טענה כי רשלנות הנאשם היא ברף הנמוך. לנאשם, נטען, נסיבות אישיות ומשפחתיות לא פשוטות והוא תלוי ברישיון הנהיגה שלו לשם פרנסת ילדיו. לשיטת ההגנה, מתחם העונש ההולם לעניין רכיב פסילת הרישיון נע ביו 18 חודשי פסילה ל- 3 שנות פסילה.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על המקרה וביקש התחשבות במצבו לאור הפגיעה הצפויה במקור פרנסתו ופרנסת משפחתו.

דין והכרעה

7. וזה יהיה סדר הדין: תחילה אבחן אם ההסדר לעניין העונש מצוי במתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה. ככל שהתשובה לכך תהיה חיובית אברר מהי, על פי מתחם העונש ההולם, תקופת הפסילה ההולמת.

גרימת מוות בנהיגה רשלנית : מתחם העונש ההולם

(א) הערך המוגן ומידת הפגיעה

8. העבירה בה הורשע הנאשם נועדה להגן על ערך קדושת החיים אשר נפגע במקרה זה באופן מרבי. לענין זה נקבע, למשל, כי **"הענישה צריכה בראש ובראשונה לתת ביטוי לקדושת חיי אדם, לכך שסתם על לא עוול בכפו מצא קורבן התאונה את מותו. לצד היבט זה - למידת הרשלנות שבא מדובר. האמצעי הענישתי היחיד שאכן מעמיד את חיי האדם במרכז הוא המאסר"** (עפ"ג 26904-04-14 מדינת ישראל נ' זוהר (מיום 2.7.14)).

(ב) נסיבות ביצוע העבירה

9. בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (16.11.09) נקבע כי אמת המידה המרכזית לגזירת הדין היא מידת הרשלנות. במקרה זה יש לזכור כי נהג הקרב למעבר חצייה חב חובת זהירות מוגברת כלפי הולכי רגל. עליו להאט מהירותו למהירות סבירה לתנאי הדרך וכזו שתאפשר לו להגיב בזמן גם לסיטואציה בה הולך הרגל מתרשל וחוצה את מעבר החצייה בחוסר זהירות. אכן, על נהג **"להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל"** (ע"פ 558/97 **מלינק נ' מדינת ישראל** (3.5.98)). חובתו של נהג לצפות אפשרות להתנהגות רשלנית מצד הולך הרגל שרירה וקיימת לא רק מקום בו עומד הולך הרגל על הסף מעבר החצייה ופניו אל הכביש והתנהגותו מבטאת רצון לחצות אלא גם מקום בו מתעורר ספק אם אדם המצוי סמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו (ע"פ 8827/01 **שטרייזנט נ' מדינת ישראל** (13.7.03)). אכן, גם הולך רגל חב חובת זהירות בעת חציית כביש במעבר חצייה. כך קובעת תקנה 110 (א) לתקנות התעבורה כי **"לא יחצה אדם כביש, אלא לאחר שבדק את מצב התנועה בו ונוכח שאפשר לחצותו בבטיחות"** וכך קובעת תקנה 111 לתקנות התעבורה כי **"לא ירד הולך רגל ממדרכה או ממקום מבטחים אחר שבדרך באופן פתאומי או מבלי שנקט בזהירות מספקת, בשעה שרכב מתקרב אליו, ממרחק שאין סיפק בידי נוהג הרכב לעצור את הרכב כדי למנוע תאונה"**. יחד עם זאת, הפרת חובת הזהירות של הולך הרגל אינה מנתקת ברגל את הקשר הסיבתי בין רשלנות הנהג לתוצאה נוכח חובתו של הנהג לצפות גם אפשרות כי הולך הרגל יתרשל במילוי חובותיו. עוד חשוב לציין כי האחריות בענין מוטלת בראש ובראשונה לפתחו של נהג הרכב בהיותו נוהג בכלי בעל פוטנציאל הרס גבוה (ראו: בג"צ 8150/13 **כרסנטי נ' מדינת ישראל** (6.8.14)).

10. מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם עולה כי **"הנאשם התקרב אל מעבר החצייה בנסיעה רצופה תוך כדי האצה במסגרתה הגיע למהירות של 58 קמ"ש"**. משהבחין במנוח חוצה את הכביש - בלם הנאשם בלימת חירום שלמרבה הצער לא מנעה את התוצאה הקטלנית. לטעמי, רשלנותו של הנאשם אשר לא זו בלבד שלא האט מהירות נסיעתו בעת התקרבו למעבר החצייה אלא אף האיץ אותה עד לרגע בו הבחין במנוח החוצה את הכביש ואז בלם בלימת

חרום, מהווה רשלנות ברף הגבוה. יש לזכור כי מדובר בנאשם שהוא נהג מקצועי הנוהג בכלי רכב כבד דבר המחייב נהיגה ברמה מקצועית גבוהה ובזהירות מיוחדת (ע"פ 160/00 **מדינת ישראל נ' טייב** (15.2.00)). הנאשם הכיר את הדרך וידע או היה עליו לדעת, למצער מתוך התמרור הקיים מעל מעבר החצייה, על קיומו של מעבר חצייה להולכי רגל ומתוך כך על האפשרות כי יכול והולכי רגל ינסו לחצות את הכביש, גם אם באופן רשלני. תנאי הדרך והראות היו תקינים לחלוטין. בנסיבות העניין שומה היה על הנאשם להתאים את מהירות נסיעתו לסיטואציה האמורה באופן שיאפשר לו להגיב מיידית על כניסה וחצייה רשלנית של מעבר החצייה על ידי הולך הרגל. הנאשם לא פעל בדרך האמורה ובכך, לטעמי, עיקר רשלנותו.

מנגד, עולה מראיות התביעה כפי שנשמעו במהלך פרשת התביעה כי הולך הרגל "קפץ" לכביש, חרף גילו המתקדם, מבלי לנקוט תחילה באמצעי זהירות על מנת לוודא כי אינו מצוי בסכנה בעת חציית הכביש.

(ג) מדיניות הענישה הנהוגה

11. בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (16.11.09) נקבע כי מדיניות הענישה מבוססת על 3 כללים מנחים: האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש של מאסר בפועל הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל נסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות.

12. במקרה שלפני מדובר על דריסת הולך רגל על מעבר חצייה. מתחם העונש ההולם לעבירה זו בנסיבותיה נע לטעמי בין 8 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר, פסילת רישיון בין 3-10 שנים, מאסר מותנה ורכיבי ענישה נוספים. כפי שיפורט להלן, מתחם זה נכון גם לנסיבות בהן הייתה רשלנות תורמת מצד המנוח.

- רע"פ 1300/14 **קובי מורי נ' מדינת ישראל** (25.2.14) אושר עונש מאסר בן 8 חודשים, פסילת רישיון ל- 8 שנים, קנס בסך 3000 ₪ ורכיבי ענישה נלווים למי שפגע בקשיש על מעבר החצייה.

- רע"פ 811/11 **סאיד מסארווה נ' מדינת ישראל** (31.1.11) אושר עונש של 9 חודשי מאסר, 12 חודשי מאסר מותנה, פסילת רישיון למשך 12 שנים מהן 8 שנים ברכב פרטי וזאת בנימוק כי רשלנותו של המערער לא הייתה "ברף העליון" בנסיבות אותו מקרה.

- רע"פ 7913/07 **אברהם רמז נ' מדינת ישראל** (25.11.07) אושר עונש של 12 חודשי מאסר, פסילת רישיון למשך 12 שנים מאשר מותנה וקנס לנהג שפגע בהולך רגל על מעבר חצייה וגרם למותו בנסיבות שבהן הנהג נרדם

למשך מספר שניות ועברו התעבורתי היה מכביד.

- בעפ"ת (מרכז) 24573-05-13 **נדב נחום פטר נ' מדינת ישראל** (10.9.13) אושר עונש של 15 חודשי מאסר, 13.5 שנות פסילה, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 20,000 ₪. חשוב לציין כי באותו מקרה נקבע כי המערער נהג במהירות 40 קמ"ש - 10 קמ"ש פחות מן המהירות המותרת - עברו היה חף מכל הרשעה בפלילים או בתעבורה ונקבע כי למנוחה, הולכת הרגל, הייתה רשלנות תורמת בכך שחצתה את הכביש במעבר חצייה שנסגר.
- בעפ"ת 39563-08-14 **רפאל נ' מדינת ישראל** (3.12.14) אושר עונש מאסר בן 9 חודשים, פסילה לצמיתות (בהסכמת הנאשם) ורכיבי ענישה נלווים לנהג מונית שפגע בהולך רגל על מעבר חצייה תוך שנקבע כי נסיבותיו האישיות הקשות של המערער אינן מצדיקות הקלה בעונש שהוטל.
- 13. כעת אבחן את הפסיקה הנוהגת בהיבט של ריצוי רכיב המאסר בעבודות שירות והשפעתו על רכיב פסילת הרישיון. כפי שנראה, במקרים החריגים בהם נאות בית המשפט להטיל על נאשמים עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות בעבירות, לא הייתה לכך השפעה על אורך תקופת הפסילה שמשכה, כמפורט להלן לפחות פי 2 מן התקופה לה עותרת המאשימה בגדר הסדר הטיעון.
- ברע"פ 4261/04 **פארין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(3) 440 באותו מקרה הומר מאסר בן 12 חודשים למאסר בן 6 חודשים אשר רוצה בעבודות שירות. עם זאת, במסגרת הערעור לא שונתה תקופת פסילת הרישיון שהועמדה על 10 שנים.
- ברע"פ 4732/02 **סורפין (לביא) נ' מדינת ישראל** הופחתה תקופת מאסר בת 12 חודשים ל- 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות תוך הותרת רכיב פסילת רישיון בת 10 השנים על כנה.
- ברע"פ 548/05 **לוינ' מדינת ישראל** הופחתה תקופת מאסר והועמדה על 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות תוך הותרת תקופת פסילה בת 15 שנה על כנה.
- בעפ"ת 14034-08-15 **שיר גנץ נ' מדינת ישראל**, קבע בית המשפט המחוזי מרכז עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות על מי שפגעה ברוכב אופנוע וגרמה למותו בנסיבות שבהן לא היה חולק כי רשלנותה הייתה נמוכה בהשוואה לרשלנותו הגבוהה של המנוח. בית המשפט ראה בפער בין רשלנותה הנמוכה של המערערת לרשלנותו הגבוהה של המנוח בשילוב היותה של המערערת אדם נורמטיבי שיקול לצמצום המרכיב ההרתעתי בגזירת הדין ולהטלת העונש כאמור. עם זאת, גם במצב דברים זה, לא התערב בית המשפט בעונש פסילת הרישיון והותירו על 10 שנים.

מקומו של הנאשם במתחם

14. בגדר הנסיבות שאינן קשורות לעבירה לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הלא פשוטות של הנאשם והתלות הכלכלית ברישיון הנהיגה. עם זאת, כאמור, בעבירה בה הורשע הנאשם משקלן של נסיבות אישיות הוא נמוך ומקרה זה איננו חריג. אני סבור כי יש לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו ונטילת האחריות.

15. בשים לב למתחם העונש שהוצג לעיל וגם לאחר שהובאה בחשבון תרומת הרשלנות של המנוח אני סבור כי הסדר הטיעון מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם ועל כן אין מניעה לכבדו וכך אעשה. לעניין תקופת הפסילה, כפי שציינתי וכעולה מן הפסיקה שהובאה לעיל, גם במקרים בהם הייתה תרומת רשלנות של המנוח לגרימת התאונה הקטלנית וגם מקום בו מצאו בתי המשפט להמיר, משיקולים אחרים, עונש מאסר מאחורי סורג ובריה בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, לא התערבו בתי המשפט ברכיב הפסילה שהועמד במקרים דומים על 10 שנים או מעט פחות ובכל מקרה, תקופה ארוכה באופן משמעותי מתקופת הפסילה לה טענו הצדדים בגדר הסדר זה. לפיכך, ונוכח מכלול השיקולים דלעיל מצאתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

(-) מאסר בן 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות בתיק זה.

(-) פסילת רישיון למשך 5 שנים שתימנה החל מתחילת ריצוי הפסילה המנהלית בתיק זה (יום 5.2.16)

(-) פסילה מותנית בת 12 חודשים למשך 3 שנים.

(-) מאסר מותנה בן 9 חודשים למשך 3 שנים שיחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה או על העבירה בה הורשע בתיק זה.

(-) פיצוי בסך 10,000 ₪ למשפחת המנוח. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים בכל 11 לחודש החל מ- 11.5.16 וזאת על פי פרטי המוטבים שתעביר המאשימה למזכירות בימ"ש זה.

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בת"א תוך 45 יום

ניתן היום, ג' ניסן תשע"ו, 11 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.